

[05-05-2013]

De knobbel

Ze schrok zich rot. Toevallig streek ze er met de handdoek over. Langs haar pas gewassen haren. Ze voelde het duidelijk. Achter haar oor. Een knobbeltje.

Dit zat er vroeger niet. Of vergiste ze zich? Er was een duidelijk verschil tussen links en rechts. Links was normaal. Rechts zat er een uitstulping.

Mia wrong zich in bochten voor de spiegel. Ze zag niets. Probeerde met twee spiegels. Niets. Als het niet te zien was, zou het niet erg zijn. Of toch?

Het was misschien een opkomende puist? Het voelde niet branderig aan. Ook niet pijnlijk. De bobbel zat er gewoon. Een verdikking achter haar rechter oor.

Ze besloot een weekje af te wachten. Als het ding niet groeide, was er vast geen probleem.

Het bleef onduidelijk. Nam de knobbel toe of niet? Mia twijfelde. Ze kon hem niet meten natuurlijk. Hoe leg je een lintmeter achter je oor?

Hij verkleinde niet. En verdween nog veel minder. Ze tastte er constant naar. Het werd een tic. Op de tram, tijdens het werk, aan tafel. 's Nachts werd ze er wakker van. Het k-woord spookte in haar gedachten. De nachtmerries kwamen met steeds grotere regelmaat. Had ze kanker?

Ze nam een vriendin in vertrouwen. Deze bleef er kalm bij. Ach kind, iedereen heeft wel ergens een verdikking of een schoonheidsfoutje. Het zal zo'n vaart niet lopen.

De ongerustheid bleef. Erger nog, ze groeide. Net als de knobbel. Mia was het zeker. Hij was groter geworden, sinds de keer dat ze hem ontdekte.

Twee weken later had de bobbel de grootte van een kikkererwt. Als ze er tegen drukte sprong hij enkele millimeter opzij. De huid errond jeukte. Alsof een klein wriemelend insect rondjes liep achter haar oor. Mia smeerde zalfjes om het gekriebel te verzachten.

Ze probeerde het fenomeen te negeren, ermee te leren leven. Het lukte niet. De knobbel bleef toenemen. Hij was ondertussen zo hard als een knikker. Mia's rechter oor stond lichtjes naar voren gebogen. Ze camouflerde het met een haarlok.

De knobbel trok zich niets aan van Mia's zorgen. Hij leidde zijn eigen leven. Nu en dan bewoog er iets binnenin. Een korte siddering die uitdijde tot in haar hals. Ging dat zo bij kanker? Wat zat er opgesloten in dat omhulsel? Bloed? Weefsel? Iets dat naar buiten wilde?

De huid omheen de knobbel stond strak gespannen. Wit met dunne blauwe adertjes. Een vangnet voor de kogelronde bolster. De jeuk had plaats gemaakt voor een knagende pijn. Dag en nacht. Mia dreef verder op pijnstillers.

Dezelfde vriendin die Mia's bezorgdheid had weggelachen, vond haar op een avond half verdoofd op de divan. Mia kreunde bij elke kloppende pijscheut. Ze ijldde van de koorts. Het wil eruit, het wil eruit fluisterde ze in een monotoon mantra.

Een ambulance bracht Mia naar de spoeddienst van het ziekenhuis. De dienstdoende arts inspecteerde de knobbel minuten lang.

Hij zuchtte zwaar en kneep zijn ogen bedenkelijk tot spleetjes. Daarna voerde hij telefoongesprekken waarvan de toon steeds dringender werd.

Mia ontwaakte in een ziekenhuisbed. Naast haar op het kastje stond een bokaal. Daarin de volgroeide cocon van een rups. De larve die zich een weg had gebaad door haar oor, zou nooit een vlinder worden.

Mieke Vandromme